

## Arrest

nr. 183 150 van 28 februari 2017  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie  
en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 september 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 november 2016 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1981.

Op 11 maart 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart voor een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische onderdaan.

Op 3 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 9 september 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn thans de bestreden beslissingen, gezamenlijk aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 13 september 2016 onder de vorm van een bijlage 20 en waarvan de motieven luiden als volgt:

*"In uitvoering van artikel 52, §4, 5<sup>de</sup> lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.03.2016 werd ingediend door:*

*Naam: A.(...) A.(...)*

*Voornaam: O.(...)*

*Nationaliteit: Marokko*

*Geboortedatum: 01.01.1981*

*Geboorteplaats: D.(...)*

*Identificatienummer in het Rijksregister: (...)*

*Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)*

*om de volgende reden geweigerd:*

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.*

*Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:*

*1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.*

*Volgende documenten worden voorgelegd:*

*- aanslagbiljet personenbelasting en aanvullende belastingen (inkomstenjaar 2012 – aanslagjaar 2013): echter, de voorgelegde gegevens hebben betrekking op het jaar 2012, en zijn bijgevolg onvoldoende recent. Ze kunnen dan ook niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.*

*- rekeninguittreksels A.(...) waaruit volgende inkomsten blijken:*

*\* inkomensvervangende tegemoetkoming / integratietegemoetkoming (mei 2013 / december 2015 - maart 2016): echter, de tegemoetkoming aan personen met een handicap (zowel de inkomensvervangende tegemoetkoming als de integratietegemoetkoming) is een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening. Dit bedrag kan dan ook niet in aanmerking genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon (arrest RvS nr. 232.033 dd. 12.08.2015).*

*\* storting uitkering vanwege de Liberale Mutualiteit (mei 2013 en december 2015 - maart 2016): uit de voorgelegde stukken blijkt echter niet de exacte aard van deze uitkering. Bijgevolg kan er niet afdoende beoordeeld worden of deze inkomsten al dan niet mee in overweging kunnen genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.*

*\* kinderbijslag (mei 2013): uit de voorgelegde stukken blijkt niet dat de referentiepersoon heden nog steeds kinderbijslag ontvangt. Voor zover deze inkomsten nog actueel zijn, dient opgemerkt te worden dat de middelen verkregen uit kinderbijslag niet in overweging kan genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.*

*\* terugbetaling specialist vanwege de Liberale Mutualiteit (januari 2016): dit betreft een éénmalige terugbetaling welke niet kan beschouwd worden als zijnde inkomsten van de referentiepersoon. Bijgevolg kan met deze som ook geen rekening gehouden worden bij de beoordeling ervan.*  
*- regelingsovereenkomst met betrekking tot de echtscheiding tussen de referentiepersoon en haar ex-echtgenoot: uit dit document blijken geen actuele inkomsten.*

*Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).*

*De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van diezelfde wet hoeft niet te worden gemaakt. Er is immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze enerzijds niet in aanmerking kunnen worden genomen, en dat er anderzijds niet kan worden vastgesteld of er aan de voorwaarden werd voldaan.*

*Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.*

*Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.*

*Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het staat betrokkenen vrij hun gezinsleven zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en dat betrokkene een andere verblijfsplaats kiest. Het staat het koppel tevens vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Betrokkene en zijn partner zullen een andere manier moeten vinden, voor zover zij de relatie wensen verder te zetten, om hun gezinsleven uit te bouwen/te beleven."*

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de informatieplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar enig middel als volgt:

*"1. Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.*

*De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.*

*Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:*

*"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"*

*2. Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische*

gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing - in casu de bestreden beslissing d.d. 09.09.2016 zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;
- c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

3. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

4. Het zorgvuldigheidsbeginsel leest de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). In dit kader dient de informatieplicht van administratieve overheden benadrukt te worden. Elke zorgvuldige administratie heeft de plicht de rechtsonderhorige naar behoren te informeren en de nodige uitleg te geven inzake de problematiek waarvoor hij zich bij de administratie begeeft.

5. Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Verwerende partij stelt dat de referentiepersoon niet aangetoond heeft dat zij toereikende bestaansmiddelen heeft en bijgevolg aan verzoeker geen verblijfsrecht kan toegekend worden op heeft op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwetgeving.

Verzoeker heeft een document voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon uitkeringen ontvangt van de liberale mutualiteit. ( stuk 3 )

In de bestreden beslissing meldt verwerende partij dat verzoeker niet de exacte aard van de uitkeringen kan aantonen.

Verzoeker legt een beslissing van de verwerende partij in een gelijkaardig dossier voor waarin zij wel de moeite heeft gedaan om de mutualiteit te contacteren en zich te laten informeren over de stand van zaken. ( stuk 2 )

In casu heeft verwerende partij dat niet gedaan omdat ze naar alle waarschijnlijkheid van de mutualiteit te horen zou krijgen dat de referentiepersoon meer dan 66% gehandicapt is en bijgevolg ook uitkeringsgerechtigd.

Verzoeker kan zich niet ontdoen van de gedacht dat verwerende partij enkel en alleen instanties contacteert om een weigeringsbeslissing te kunnen nemen.

Het komt inderdaad aan verzoeker toe om één en ander aan te tonen maar de taak van de verwerende partij bestaat er ook in om waar nodig, zoals in het ander dossier (stuk 2 ), contact op te nemen met derden.

Uit de stukken die verzoeker heeft voorgelegd mbt de uitkeringen blijkt duidelijk dat de referentiepersoon een uitkeringsgerechtigde is. Zij ontvangt vanwege haar fysieke beperkingen maandelijks een uitkering. Deze uitkering wordt aangevuld met een tegemoetkoming aan personen met een handicap, (stuk 3 )

De referentiepersoon ontvangt ook nog kinderbijslag.

Indien verwerende partij met al deze inkomsten had rekening gehouden zou het gebleken zijn dat het inkomen voldoende, stabiel en toereikend zou geweest zijn.

Verzoeker heeft tijdens zijn legaal in verblijf als arbeider gewerkt. ( stuk 6 )

De werkgever was zeer tevreden over de prestaties die door verzoeker verricht werden. ( stuk 5 )

Indien verzoeker een verblijfsrecht van meer dan 3 maanden had gekregen dan zou hij op dit ogenblik nog steeds aan het werk geweest zijn.

Het inkomen van de referentiepersoon is meer dan voldoende om met verzoeker een gezinscel te kunnen vormen.

6. Verzoeker verwijst hiervoor naar het advies van de Raad van State van 4 april 2011, n°49 356/4, DOC 53, 0443/015 waarin het volgende wordt gesteld mbt de stabiele regelmatige en voldoende inkomsten.

3. Criterium van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen.

Het voorgestelde artikel 10, §5, luidt:

"§ 5. De bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1 ° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt."

Zulk een bepaling doet problemen rijzen ten aanzien van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

In het voornoemde arrest Chakroun t/Minister van Buitenlandse Zaken van 20 maart 2010 heeft het Hof van Justitie immers de criteria moeten onderzoeken die Nederland had ingevoerd om het voorhanden zijn van stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten aan te tonen. Het heeft toen inzonderheid het volgende geoordeeld:

"47. Volgens artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, tweede zin, van de richtlijn kunnen de lidstaten bij de beoordeling van de inkomsten van de gezinshereniger rekening houden met de nationale minimumlonen en -pensioenen. Zoals in punt 43 van het onderhavige arrest is uiteengezet, moet deze bevoegdheid zo worden uitgeoefend dat geen afbreuk wordt gedaan aan het doel van de richtlijn, gezinshereniging te bevorderen, en aan het nuttig effect daarvan.

48. Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitlegging vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld." De voorgestelde bepaling die een welbepaald bedrag vaststelt waaronder de vreemdeling automatisch beschouwd wordt als iemand die niet beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen, is derhalve onaanvaardbaar. Het enige bedrag dat kan worden vastgesteld is immers een referentiebedrag dat er niet aan in de weg mag staan dat de situatie van iedere aanvrager concreet wordt onderzocht, waarna het mogelijk moet zijn op basis van de eigen behoeften van de aanvrager en zijn gezin te bepalen welke middelen ze nodig hebben om in hun behoeften te voorzien.

Het voorgestelde artikel 10, § 5, kon alleen worden aangenomen indien het grondig wordt herzien.

Kortom komt het erop neer dat conform de Vreemdelingenwet verwerende partij minstens een behoeften-analyse van het gezin van verzoeker diende te verrichten alvorens een definitieve beslissing te nemen in het dossier van verzoekster. Immers, uit geen enkel element blijkt dat verwerende partij een behoeften -analyse van de concrete gezinssituatie van verzoekster met haar partner, of zelfs hiertoe een poging heeft ondernomen door stukken aan verzoeker op te vragen.

Tot op heden is er geen enkel probleem daaromtrent geweest. Hij en het gezin is nooit bij het OCWM gaan aankloppen voor een leefloon. Hoe kan je dan terugvallen op het sociaal vangnet.

Bovendien blijkt uit de stukken die neergelegd worden samen met huidig verzoekschrift dat verzoeker tewerkgesteld is bij een firma en ook zeer begeerd is door werkgevers.

Het inkomen van partijen zal verdubbeld worden.

Er is in hoofde van verweerder een gebrek aan zorgvuldigheid en redelijkheid.

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt echter wel dat verwerende partij verwezen heeft en zich gebaseerd heeft op zogenaamde minimumbedrag zoals omschreven in artikel 40, §4 eerste lid, 2° en tweede lid van de Vreemdelingenwet en zo geen ruimte heeft voorzien voor een behoeften-analyse van de concrete situatie van verzoeker met zijn gezin.

Het is voor verzoeker niet te begrijpen hoe op 09.09.2016 verwerende partij een negatieve beslissing kon nemen, rekening houdende met alle concrete gegevens van het concrete dossier van verzoeker, of beter gezegd rekening houden met het gebrek aan gegevens in het concrete dossier van verzoeker die te wijten is aan verwerende partij.

Redelijksheidshalve en zorgvuldigheidshalve had verwerende partij deze concrete gegevens van het dossier van verzoeker mee in overweging moeten nemen of minstens opvragen en in de definitieve beoordeling van het verblijfsrecht van verzoeker integreren.

Men had minstens kunnen vragen dat er bijkomende bewijzen voorgelegd dienden te worden.

Ondanks deze gegevens beslist verwerende partij om het verblijf te weigeren in plaats van een alternatieve redelijke en zorgvuldige oplossing voor te stellen. Verwerende partij is met andere woorden kennelijk onzorgvuldig geweest.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

7. De RvV oordeelde in haar arrest nr. 64 084 van 28 juni 2011 als volgt (rechtspraak bevestigd door de Raad van State, nr. 220.340 van 19 juli 2012):

*De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.*

*De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.*

*In casu meent verzoeker dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten terwijl aan verweerder de mogelijkheid wordt gelaten de weigering van verblijf van meer dan drie maanden desgevallend met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen. De woordkeuze desgevallend wijst op een keuzemogelijkheid, welke keuze moet worden gemotiveerd.*

*In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt:*

*"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."*

*Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.*

*De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijk grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.*

*Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: "Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)*

*Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren. De bestreden beslissing stelt verzoeker niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.*

*Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.*

*Het middel van verzoeker is in de voorgaand aangegeven mate gegrond.*

*De bestreden beslissing betreft een beslissing waarvan de Raad van State geoordeeld heeft dat en slechts één beslissing (bijlage 20) met één motivering werd genomen (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Uit het voorgaande volgt dat verzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Aangezien de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten beide één beslissing betreffen met één motivering dient de beslissing in zijn geheel te worden vernietigd.*

*De bestreden beslissing van 09.09.2016 is op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.)."*

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het enig middel van de verzoekende partij:

*"Verwerende partij heeft de eer aangaande de vermeende schending van de formele motiveringsplicht te antwoorden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat hij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.*

*Verzoeker beperkt zich verder in zijn middel tot het opnieuw benoemen van de stukken die reeds werden beoordeeld door verwerende partij en daarop kritiek te leveren. Hij gaat hiermee kennelijk voorbij aan de marginale toetsingsbevoegdheid van de Raad, die in het kader van de wettigheidstoetsing niet bevoegd om het oordeel van het bestuur over te doen en enkel bevoegd is na te gaan of die overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RVV 29 maart 2012, nr. 78 303)*

*Hij betwist hierbij niet dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van de daarin opgesomde voorgelegde stukken.*

*Er dient te worden opgemerkt dat verzoeker met zijn betoog niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op onzorgvuldige wijze tot de door haar gedane vaststellingen is gekomen dat hij niet heeft aangetoond dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.*

*De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt: (...)*

*Verzoeker betwist voormelde motieven geenszins, doch beperkt zich te poneren dat verwerende partij in een ander dossier wel de moeite heeft gedaan om contact op te nemen met de mutualiteit en zich te informeren omtrent de stand van zaken. Hij ontkent hiermee geenszins dat uit de door hem voorgelegde rekeninguittreksels van de AXA-bank slechts blijkt dat de liberale mutualiteit een bepaald bedrag heeft overgeschreven in mei 2013 en december 2015 - maart 2016, doch niet wat de exacte aard van de uitkering is. Uit die stukken blijkt geenszins, zoals verzoeker onterecht voorhoudt, dat de referentiepersoon een maandelijkse uitkering ontvangt wegens haar fysieke beperking. Verwerende partij oordeelde zodoende terecht dat niet afdoende beoordeeld kan worden of de inkomsten al dan niet mee in overweging kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.*

*Verzoeker gaat er aan voorbij dat uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat het de Belgische referentiepersoon is die moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. De plicht rust op de aanvrager om zijn dossier te vervolledigen, zodat verzoeker zijn eigen nalatigheid niet aan verwerende partij kan verwijten. Verzoeker beweert dat verwerende partij in een ander dossier wel de moeite heeft gedaan om de mutualiteit te contacteren en zich te informeren omtrent de stand van zaken en dat het haar taak is contact op te nemen met derden.*



*Verzoeker toont niet met feitelijke en concrete gegevens aan dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Elke aanvraag maakt bovendien het voorwerp uit van een individueel onderzoek en een individuele beoordeling, gegeven dat verzoeker klaarblijkelijk uit het oog verliest. Bovendien laat verzoeker na enige juridische bepaling, dan wel beginsel aan te duiden waaruit de verplichting voor verwerende partij zou blijken om contact op te nemen met derden, zodat dit betoog in rechte faalt.*

*Verzoeker betoogt nog dat verwerende partij naar alle waarschijnlijkheid geen bijkomende informatie heeft opgevraagd, omdat zij van de mutualiteit te horen zou hebben gekregen dat de referentiepersoon meer dan 66% gehandicapt is. Dit betreft echter een loutere ongefundeerde kritiek, die bovendien geenszins bewezen wordt. Verzoeker toont niet aan dat hij geen bewijzen kon voorleggen waaruit de aard van de uitkeringen vanwege de liberale mutualiteit kunnen blijken, te meer nu hij blijk geeft ervan op de hoogte te zijn dat de door hem voorgelegde stukken hierover onvoldoende inzicht verschaffen. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt niet in dat het bestuur er toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen. (RvS 12 maart 2013, nummer 222.809)*

*Zie dienaangaande het arrest van de Raad van State van 12 maart 2013 met nummer 222.809: "(...)"*

*Zie dienaangaande eveneens het arrest van de Raad met nummer 169 018 van 3 juni 2016: "(...)"*

*Waar verzoeker nog stukken toevoegt aan zijn verzoekschrift, dient te worden aangegeven dat de regelmatigheid van de bestreden beslissing wordt beoordeeld op grond van de stukken waarover verwerende partij beschikte op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.*

*Zie dienaangaande eveneens het arrest van de Raad met nummer 169 018 van 3 juni 2016: "(...)"*

*De behoefteanalyse die conform artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet dient te worden uitgevoerd, strekt er toe te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Het laat aldus toe aan de aanvrager om aan te tonen, indien de referentiepersoon niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dat hun persoonlijke behoeften in het specifieke geval lager zijn dan 120% van het leefloon. (RvV 11 december 2015, nr. 158.207) In casu werd echter niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, doch wel dat ze enerzijds niet in aanmerking kunnen worden genomen en er anderzijds niet kan worden vastgesteld of er aan de voorwaarden voldaan is.*

*Verzoeker houdt dienaangaande nog onterecht voor dat uit geen enkel element blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de behoefteanalyse. De bestreden beslissing luidt immers als volgt: "De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van diezelfde wet hoeft niet te worden gemaakt. Er is immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze enerzijds niet in aanmerking kunnen worden genomen, en dat er anderzijds niet kan worden vastgesteld of er aan de voorwaarden werd voldaan."*

*Daar hij het voormelde motief geheel onbesproken laat, toont hij niet aan als zou verwerende partij op kennelijk onredelijke, dan wel onzorgvuldige wijze tot de door haar gedane vaststelling zijn gekomen.*

*Verzoeker verwijst tot slot nog naar een arrest van de Raad met nummer 64.084 van 28 juni 2011, zonder dat hij aangeeft wat hij uit dit arrest meent te kunnen afleiden. Hij gaat er verder aan voorbij dat de arresten van de Raad geen precedentenwaarde hebben en hij toont evenmin aan dat zijn situatie vergelijkbaar is aan diegene die aanleiding heeft gegeven tot het voormeld vernietigingsarrest.*

*Louter te overvloede kan worden opgemerkt dat in tegenstelling tot de beslissing die aanleiding heeft gegeven tot het door verzoeker vermelde vernietigingsarrest, het thans bestreden bevel wel gesteund is op artikel 7 van de vreemdelingenwet, waaruit een voor verwerende partij gebonden bevoegdheid blijkt. Uit wat voorafgaat blijkt dat een correcte toepassing werd gemaakt van de artikelen 40ter van de vreemdelingenwet.*

*De geldende regelgeving werd geëerbiedigd, de motivering van de bestreden beslissing laat toe om kennis te nemen van de determinerende motieven van de bestreden beslissing in het licht van die regelgeving, en er wordt niet aangetoond als zou de bestreden beslissing zijn gebaseerd op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.*

*Het betoog van verzoeker laat niet toe de door hem aangevoerde schendingen aan te tonen.*

*Het enig middel is ongegrond.”*

2.1.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat wanneer een vreemdeling verzoekt om, in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten, het aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekomt om na te gaan of de betrokken vreemdeling aan de in deze wetsbepaling gestelde voorwaarden voldoet. Indien de gemachtigde van de staatssecretaris vaststelt dat dit niet het geval is, dan kan hij ten aanzien van deze vreemdeling een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden nemen. De vaststelling dat een vreemdeling niet over een recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie beschikt of dat hij naliert aan te tonen dat hij over een dergelijk recht op verblijf beschikt, leidt niet automatisch tot de vaststelling dat deze vreemdeling zich op onwettige wijze in het Rijk bevindt. Het is immers mogelijk dat deze vreemdeling op een andere grond tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd of dat hij tijdens de behandeling van een andere aanvraag (asiel, medische redenen,...) tijdelijk in het Rijk kan verblijven. Wanneer de gemachtigde van de staatssecretaris constateert dat een vreemdeling geen recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie kan laten gelden, komt het aan hem toe aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling al dan niet onwettig in het Rijk verblijft zodat hij desgevallend dient over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad wijst er tevens op dat een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten ook verschillende rechtsgevolgen hebben. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft louter tot gevolg dat een vreemdeling geen dusdanig recht op verblijf kan laten gelden en eventueel zal dienen terug te vallen op zijn vroegere verblijfstoestand. Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft tot gevolg dat een vreemdeling het grondgebied dient te verlaten en kan desgevallend als basis dienen voor een gedwongen terugleiding naar de grens en een administratieve vrijheidsberoving.

Gelet enerzijds op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen, en anderzijds dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad.

Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg kan hebben dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten, kaduuk wordt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing, waarbij hem een verblijf wordt geweigerd, op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen, heeft daarentegen op zich geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot weigering van verblijf. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskenning van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot weigering van verblijf die aan een vreemdeling met eenzelfde akte ter kennis werd gebracht. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van deze beslissing tot weigering van verblijf.

De bepalingen van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), dat wanneer de bevoegde minister of zijn gemachtigde een recht op verblijf niet erkent, hij de betrokken vreemdeling hiervan in kennis dient te stellen middels *“een document overeenkomstig het model van bijlage 20”* dat *“desgevallend”* ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, kunnen enkel toelaten te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit echter niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (in dezelfde zin: RvS 23 januari 2014, nrs. 226.183 tot en met 226.185; RvS 15 januari 2014, nr. 226.065).

De verblijfsweigering enerzijds en het bevel om het grondgebied te verlaten anderzijds, vormen twee verschillende *negotia* die echter middels één *instrumentum* - de bijlage 20 - ter kennis worden gebracht. De eventuele vernietiging van een bevel om het grondgebied te verlaten leidt dan ook niet *ipso facto* tot de vernietiging van de in dezelfde akte opgenomen beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

*In casu* wordt het enige middel ontwikkeld ten aanzien van beide bestreden beslissingen.

2.1.3.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52, §4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing, waarbij het verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd, wordt gemotiveerd dat de voorgelegde stukken inzake de bestaansmiddelen oftewel niet actueel genoeg zijn oftewel deel uitmaken van financiële maatschappelijke dienstverlening oftewel niet beoordeeld kunnen worden. Geen van de voorgelegde stukken inzake de bestaansmiddelen kunnen in aanmerking worden genomen bij het beoordelen van de bestaansmiddelen. Doordat er geen bestaansmiddelen in overweging genomen worden, stelt de verwerende partij dat zij geen behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet moet maken. De verzoekende partij voldoet niet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om verblijfsrecht te krijgen op basis van een gezinshereniging.

De tweede bestreden beslissing is gegrond op artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Er wordt gemotiveerd dat het legaal verblijf van de verzoekende partij verstreken is. In de tweede bestreden beslissing wordt verder gesteld dat er rekening is gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt dat er geen sprake is van gemeenschappelijke kinderen of van gezondheidsproblemen. Omtrent het gezinsleven wordt gemotiveerd dat een bevel een logisch gevolg is van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien er geen andere rechtsgrond is voor verblijf, zoals *in casu* het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het staat de verzoekende partij en haar partner vrij om hun gezinsleven op een andere manier in te richten of zich elders te vestigen waar zij samen legaal kunnen verblijven. Gelet op deze concrete motieven van de tweede bestreden beslissing, kan de verzoekende partij niet dienstig verwijzen naar het arrest van de Raad van State van 19 juli 2012 met nummer 220.340 en naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Voorts wijst de Raad erop dat de verzoekende partij op generlei wijze deze concrete motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten *in concreto* weerlegt.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “*verder*” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “*het waarom*” of “*uitleg*” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen haar niet in staat stellen om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.2. Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Dit vergt *in casu* een onderzoek van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40ter, §2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :*

*1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.*

*Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.*

*2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.*

*3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.”*

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een Belg indiende, met name in functie van gezinshereniging met haar Belgische echtgenote. Er dient dus aangetoond te worden dat de Belgische referentiepersoon, *in casu* de Belgische echtgenote, beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en dat de Belgische referentiepersoon beschikt over behoorlijke huisvesting en een ziektekostenverzekering.

Bij de aanvraag van 11 maart 2016 heeft de verzoekende partij de volgende documenten inzake bestaansmiddelen neergelegd:

- Aanslagbiljet personenbelasting van de Belgische referentiepersoon voor het inkomstenjaar 2012;
- Overzicht van de zichtrekening van de Belgische referentiepersoon met stortingen van de sociale zekerheid, van de liberale mutualiteiten als uitkering en van kinderbijslag;
- Een regelingsakte bij echtscheiding *d.d.* 28 november 2002 tussen de Belgische referentiepersoon en haar ex-echtgenoot.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft in de eerste bestreden beslissing geen van deze stukken weerhouden bij het beoordelen van de bestaansmiddelen omdat het aanslagbiljet betrekking heeft op het jaar 2012 en bijgevolg niet recent genoeg is om in aanmerking te komen; omdat de tegemoetkoming aan personen met een handicap een vorm is van financiële maatschappelijke dienstverlening; omdat de exacte aard van de uitkeringen door de Liberale Mutualiteit niet blijkt uit de voorgelegde stukken; omdat niet blijkt of de referentiepersoon op heden nog kinderbijslag ontvangt en omdat kinderbijslag niet beschouwd kan worden als inkomsten van de referentiepersoon. Tenslotte stelt de gemachtigde van de staatssecretaris dat uit de regelingsovereenkomst tussen de Belgische referentiepersoon en haar ex-echtgenoot geen actuele inkomsten blijken.

De verzoekende partij stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de Liberale Mutualiteit had moeten contacteren om de exacte aard van de uitkeringen te achterhalen. Zij betoogt dat dit in een gelijkaardige zaak wel is gebeurd en dat de gemachtigde van de staatssecretaris op deze manier

rekening had kunnen houden met het feit dat de Belgische referentiepersoon voor 66% gehandicapt is en bijgevolg uitkeringsgerechtigd. De verzoekende partij wijst er verder op dat deze uitkering aangevuld wordt door een tegemoetkoming aan personen met een handicap en dat de Belgische referentiepersoon eveneens kinderbijslag ontvangt.

De verzoekende partij betwist in haar verzoekschrift nergens *in concreto* de motieven van de eerste bestreden beslissing voor zover deze stellen dat er met de tegemoetkoming aan personen met een handicap en de kinderbijslag geen rekening gehouden mag worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen omdat enerzijds *“de tegemoetkoming aan personen met een handicap (zowel de inkomensvervangende tegemoetkoming als de integratietegemoetkoming) is een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening. Dit bedrag kan dan ook niet in aanmerking genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon (arrest RvS nr. 232.033 dd. 12.08.2015).”* en anderzijds omdat *“uit de voorgelegde stukken blijkt niet dat de referentiepersoon heden nog steeds kinderbijslag ontvangt. Voor zover deze inkomsten nog actueel zijn, dient opgemerkt te worden dat de middelen verkregen uit kinderbijslag niet in overweging kan genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.”*

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij contact had moeten opnemen met de Liberale Mutualiteit, wijst de Raad er op dat de bewijslast *in casu* bij de verzoekende partij ligt. De voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet moeten voldaan zijn om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie te bekomen, en de bewijslast hiervan ligt in de eerste plaats bij de verzoekende partij. Dit blijkt uit de bewoordingen van artikel 40ter, §2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet: *“De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: (...)”* en uit artikel 52, §2, van het Vreemdelingenbesluit: *“§ 2*

*Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:*

*1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;*

*2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.”*

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, houdt het zorgvuldigheidsbeginsel niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel zijn en wanneer de betrokkene ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn, vermits zij op zijn eigen toestand betrekking hebben (cf. RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De Raad merkt op dat de verzoekende partij zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag moet leggen om alle nuttige documenten en informatie aan de gemachtigde van de staatssecretaris te bezorgen. De aanvrager van een recht op verblijf moet alle nuttige elementen aanbrengen om te bewijzen dat zij aan de voorwaarden voldoet om het gevraagde verblijfsrecht te krijgen. Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren. *In casu* heeft de verzoekende partij dit nagelaten. De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend als echtgenoot van een Belg en zij was er dus toe gehouden aan te tonen dat zij aan de voorwaarden van artikel 40bis *juncto* 40ter van de Vreemdelingenwet voldeed om de gevraagde verblijfskaart te krijgen. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat zij niet in de mogelijkheid was om de nodige stukken bij te brengen waaruit zou blijken wat de uitkeringen van de Belgische referentiepersoon exact inhouden, noch dat zij niet moest weten dat zij die stukken moest bijbrengen.

De verzoekende partij kan zich bovendien niet dienstig beroepen op haar stelling dat de gemachtigde van de staatssecretaris in een gelijkaardig dossier wel extra informatie inzake de voorgelegde stukken heeft gevraagd, om de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing te bekomen. De verzoekende partij brengt immers geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van haar situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen in een situatie gelijkaardig aan deze van haarzelf, op een andere wijze werden behandeld. De loutere verwijzing naar haar stuk 2 volstaat niet. Uit de documenten die door de verzoekende partij worden omschreven als zijnde stuk 2 kan niet worden afgeleid dat de situatie van de in stuk 2 vernoemde personen gelijkaardig is aan de situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt.

De verzoekende partij betoogt voorts dat indien met alle stukken rekening werd gehouden er gebleken zou zijn dat het inkomen van de Belgische referentiepersoon voldoende, stabiel en toereikend is. De

verzoekende partij gaat er hier echter volledig aan voorbij dat deze stukken niet worden weerhouden door de gemachtigde van de staatssecretaris voor het beoordelen van de bestaansmiddelen, zoals *supra* reeds weergegeven. Deze motieven zijn gekend bij de verzoekende partij, doch laat zij na om deze motieven te betwisten, laat staan *in concreto* te weerleggen.

De verzoekende partij stelt verder dat zij vroeger zelf ook gewerkt heeft en dat zij zeer gegeerd is bij werkgevers en dat het inkomen van het gezin dus verdubbeld zou worden. De Raad stelt vast dat de stukken die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift heeft gevoegd inzake haar eigen tewerkstelling niet ter kennis zijn gebracht aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing. De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid en kan dus niet deze stukken zelf gaan beoordelen. Bovendien is de stelling dat het inkomen van het gezin zal verdubbelen puur hypothetisch.

De verzoekende partij betoogt dat de gemachtigde van de staatssecretaris minstens een behoefteanalyse had moeten uitvoeren. *In casu* stelt de gemachtigde van de staatssecretaris echter in de eerste bestreden beslissing dat er geen bestaansmiddelen in aanmerking worden genomen waardoor er dan ook geen behoefteanalyse gemaakt moet worden. Gelet op het ontbreken van enig bewijs van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, zoals vereist in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, diende de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet te beoordelen welke bestaansmiddelen de familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij diende *in casu* geen verdere “behoefteanalyse” te doen in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Indien slechts inkomsten worden voorgelegd die geen deel uitmaken van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen dringt het onderzoek in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet zich niet op (naar analogie: RvS 11 juni 2013, nr. 223.807). De verzoekende partij toont geenszins aan dat zij bij haar aanvraag nog andere bewijzen van bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon heeft neergelegd. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de eerste bestreden beslissing heeft gesteld dat: *“De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van diezelfde wet hoeft niet te worden gemaakt. Er is immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze enerzijds niet in aanmerking kunnen worden genomen, en dat er anderzijds niet kan worden vastgesteld of er aan de voorwaarden werd voldaan”*.

Waar de verzoekende partij verwijst naar het arrest *Chakroun* van het Hof van Justitie (C-578/08, 4 maart 2010) om te stellen dat de inkomensnorm, die bepaald wordt in de Vreemdelingenwet, enkel als een referentiebedrag beschouwd mag worden, wijst de Raad op het volgende. Vooreerst wordt in de eerste bestreden beslissing geen verwijzing gemaakt naar de inkomensnorm van honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet, noch wordt het verblijf dus geweigerd op basis van het niet-behalen van deze norm. Bovendien kan de verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar het arrest *Chakroun* van het Hof van Justitie met betrekking tot de Gezinsherenigingsrichtlijn, aangezien uit de definities beschreven in artikel 2 hiervan blijkt dat deze richtlijn enkel betrekking heeft op onderdanen van een derde land die wettig in een lidstaat verblijven en die een verzoek indienen of wier gezinsleden een verzoek indienen tot gezinshereniging om met hem verenigd te worden. Artikel 3.3 van de Gezinsherenigingsrichtlijn bepaalt trouwens uitdrukkelijk dat deze niet van toepassing is op gezinsleden van een burger van de Unie. De verzoekende partij is gezinslid van een Belgisch onderdaan en haar situatie vertoont zelfs geen enkel communautair aspect aangezien de Belgische referentiepersoon niet aantoonde dat hij ooit gebruik maakte van zijn recht op vrij verkeer.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de eerste bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet blijkt aldus niet. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

2.1.3.4. Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissingen een schending uitmaken van het redelijkheidsbeginsel. Dit onderdeel van het middel is dan ook ongegrond.

2.1.3.5. Het vertrouwensbeginsel is één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan. Dit beginsel is echter niet absoluut. In zijn arrest *VERMEULEN* (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685) heeft de Raad van State beslist dat opdat de schending zou kunnen worden ingeroepen van het beginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk het bestuur het door hem opgewekte vertrouwen niet mag beschamen, aan drie voorwaarden moet voldaan zijn, namelijk een vergissing van het bestuur, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige dat voordeel te ontnemen. De verzoekende partij laat na om *in concreto* aan te tonen dat het nemen van één van de twee bestreden beslissingen aan deze drie genoemde voorwaarden voldoet. Het vertrouwensbeginsel is dan ook niet geschonden. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.6. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de bespreking van de voorafgaande onderdelen blijkt geenszins dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.7. Waar de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM in het hoofd van haar middel aanvoert, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van artikel 8 van het EVRM. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

2.1.3.8. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel ontwikkeld tegen de eerste bestreden beslissing, noch tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

### 3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

#### 4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Artikel 1**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

#### **Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS